

PAMETTA YORKSHIRE

≡ SARAH E. LADD ≡

Pod krídlami Hollythorne Housu

Nádherný príbeh o pravej láske, ktorá nádeu silu aj vtedy,
keď strácame všetku nádej.

J'neil Ciesielski

PANSTVÁ YORKSHIRU

• SARAH E. LADD •

Pod
krídlami
Hollythorne Housu

SARAH E. LADD
In the Shelter of Hollythorne House

Copyright © 2023 by Sarah Ladd

All rights reserved.

Translation © 2025 by Marta Gergelyová

Cover © Villa Grafica

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Published by arrangement with HarperCollins Christian Publishing, Inc.

Tento príbeh je fikcia. Všetky mená, postavy, miesta a udalosti sú výplodom autorkinej fantázie alebo súčasťou vymysleného príbehu. Akákoľvek podobnosť so skutočnými miestami, udalosťami a žijúcimi či nežijúcimi osobami je náhodná.

SARAH E. LADD
Pod krídlami Hollythorne Housu

Z anglického originálu In the Shelter of Hollythorne House (Thomas Nelson, a registered trademark of HarperCollins Christian Publishing, Inc., Nashville, Tennessee 2023) preložila Marta Gergelyová.

Zodpovedná redaktorka Perla Bartalošová

Obálku pre slovenské vydanie upravil Juraj Šramko.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ, Bratislava v roku 2025 ako svoju 2541. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie

Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.

Miletičova 23, 821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0309-5

Tento román
s vděkou venujem
B. M. a J. S.

Predslov

*Blight Moor, Yorkshire, Anglicko
leto 1813*

Charlotte Greyová si mala lepšie strážiť srdce.

Tuhšie zovrela list v ruke a prešla po nerovnom kamennom chodníčku k Even Toru. Odmietala si pripustiť, že začína pociťovať výčitky, lebo sa nedokáže ovládať. To sa jej nestávalo často.

Vždy opovrhovala pochabými mladými dámami, ktoré len tak komukoľvek otvorili srdce, rady flirtovali a zbytočne sa vystavovali kritike i pocitom sklamania či beznádeje. Ba čo viac, nikdy vlastne neverila, že jestvuje romantická láska – istý druh oddanosti, v ktorom sa nezvratne spojí niečia myseľ a duša s myslou a dušou druhej ľudskej bytosti.

Kým nestretla pána Anthonyho Welbournu, čo sa udialo presne pred tromi mesiacmi.

Charlotte postála a znova sa pozrela na narýchlo napísaný list od Anthonyho.

Even Tor. Pri západe slnka.

Pridala do kroku a zabočila. Pred očami sa jej zjavil Even Tor – hrčovitý, zvetraný skalný útvar, týčiaci sa nad okolitými lúkami. Naspodku tejto majestátnej skaly stáli sťa vojaci na stráži impozantné vápencové balvany. Akoby podčiarkovali jej osamelosť.

Tu ich nikto nevyruší.

Všade navôkol, kam až oko dovidelo, zvýrazňovali odlúčenosť tohto miesta nedozerané zvlnené trávy vresovísk. Vres, práve v kvete, tancoval v zlatistom svetle leta a neutíchajúci vietor k nej prinášal vône zeme a pukov, tíško si pohmkával trúchlivú pieseň, ako keby ju zádumčivo ľutoval. Toto miesto bývalo ich útočiskom, tajným hniezdočkom. Tu zvykli tráviť večery, ďaleko od kritických pohľadov. Dlho nepotrúva a jantárové slnko sa skryje za členitý reliéf krajiny, odnesie teplo a pohodu. Deň sa skončí, príde ďalší a Anthony odíde do boja.

Charlotte si voľnou rukou zakryla oči a zažmúrila do nádherne zapadajúceho slnka. Anthony tam už čakal, presne ako stálo v jeho liste, odetý do karmínového vlneného kabátca a bielych ľanových nohavíc, aké nosia vojaci.

Anthony Welbourne, od prírody sebaistý a obdarený pokojnou povahou, priam stelesňoval dievčenské sny – nádeje, čo môže žena prechovávať v súvislosti s romantickou láskou, aká jestvovala medzi jej rodičmi, i s predstavami o rodine a istote. Pocítila nutkanie rozbehnúť sa k nemu, hodiť sa mu okolo krku a pobožkať jeho dôverne známe pery, ako to od ich prvého stretnutia urobila už toľkokrát. A smiať sa, ako keby mali more času a pred sebou celú budúcnosť.

Tomu nutkaniu však odolala.

Zajtra sa pre nich všetko zmení. Život ich zavedie na

rozdielne cesty a nádej, že sa ešte niekedy stretnú, je mizivá.

Kým sa blížila, Anthony sa vyrovnal a zdvihol ruku na pozdrav. Slnko za ním mu osvetlilo bujné tmavé kúčery i silné široké plecia. Charlotte toto plánovala už niekoľko dní, ak nie týždňov – ich posledný rozhovor. Celý čas sa utvrďovala v tom, že nepodľahne emóciám, veď čo dobré by už len mohlo vzísť zo slz? Koniec koncov, za to, že sa jej zlomí srdce, môže viniť samu seba. Celý čas totiž vedela, aké riziko podstupuje.

Nadvihla si svetlofialovú chintzovú sukňu a prekročila kamene naspodku skalného útvaru. Keď sa blížila, Anthony natiahol ruku, aby jej pomohol prejsť po medzi rozpadajúce sa skaly. Ona ju prijala a stala si k nemu do chladivého tieňa pod skalú. Tam ich nikto neuzrie.

Usmial sa na ňu tak ako vždy, nenútene, prirodzene. Bol to ten istý úsmev, ktorý ju uviedol do vytrženia, keď sa stretli prvý raz na cestičke neďaleko odtiaľto. Šlo o náhodné stretnutie a Anthony jej vtedy pomohol, lebo jej kôň stratil podkovu. „Už som sa začínal báť, že neprídete,“ šepol.

Charlotte si vytiahla ruku z jeho dlane a kúsok odstúpila, aby nestála tak blízko pri ňom, lebo to sa nepatrí. Bolo pre ňu ťažké, takmer nemožné, pozrieť sa mu do očí. „Ako by som mohla neprísť?“

Ešte sa im nestalo, že by sa spolu necítili príjemne, ale teraz sa medzi nimi rozhostilo rozpačité ticho, nabádajúce jedného alebo druhého, aby sa ozval prvý.

Charlotte mala už-už na jazyku, že mu prezradí, čo cíti, čo si myslí, ale každé slovo a každý pohyb predstavovali nebezpečenstvo. Ak niečo povie, možno tak odkryje najtajnejšie skryšy svojho srdca, a to si nemôže

dovoliť. Dobre vie, v čo dúfa a čo cíti, ale nevie, v čo dúfa a čo cíti on. Za celý čas, čo boli spolu, jej nikdy nič nesľúbil a len zriedkakedy hovoril o budúcnosti či snoch, ktoré prídu, keď sa skončí vojna.

Odrazu prerušil ticho. „Neviem, ako vám dať zbohom,“ povedal tým svojim podmanivým hlasom, tichým a trochu chrapľavým.

Charlotte sa prinútila do nacvičeného úsmevu, vďaka ná neutíchajúcemu vetru, že jej do tváre zavial dlhé pramene vlasov, a tak skryl, ako sa tvári. „Obaja sme vedeli, že to príde, že odídete. Dalo sa to čakať.“

Keď sa znova rozhostilo ticho, zaplavila ju panika. Ako je len možné, že za taký krátky čas sa stal mužom, ktorý jej rozumie lepšie než ktokoľvek iný na celom svete? Za osemnásť rokov svojho života sa ešte nestretla s nikým, kto by prijal ju a jej názory bez kritiky, či pozornosť a či len prostá prítomnosť by jej dodávali odvahu. Keď ona strácala vytrvalosť, on ňou oplýval, a keď bolo treba, nabádal ju brať veci s humorom. A keď priam bytostne potrebovala spoločníka a priateľa, stal sa ním. Upínala sa výhradne na ich spoločné chvíle, inšpirovali jej sny, jej ambície. A teraz sa toto puto pretrhne. V hlave jej vírili tisíce myšlienok, každá sa chcela dostať do popredia. A tak sa zmohla len na pridusené slová: „Budem na vás často myslieť.“

Anthony sa zasmial, ale jeho zvyčajne veselý tón zakalila clivota a v jeho kobaltovomodrých očiach sa zjavil čudný tieň. Načiahol sa a zastrčil jej pramienok vlasov za ucho, prstami jej pohladil líce. „Ach, Charlotte,“ šepol. „Občas si na mňa spomeniete, možno vám budem aj trochu chýbať. Potom sa však váš život pohne vpred. Vydáte sa, narodí sa vám deti, prežijete dlhý život v zdraví. Presne tak, ako to má byť.“

Pri jeho slovách o tom, že by sa mala vydať za niekoho iného, prudko sklonila hlavu, aby sa jej už nedotýkal. „Prestaňte, prosím.“

Vie, aké muky jej tým spôsobuje? Líbi ho, naozaj ho vrúcne miluje, a pomyslenie na to je vskutku opojné – predstava lásky, ktorá bude vzdorovať času a zdolá i samotnú vojnu.

Láska im však nie je súdená, pretože Anthony nikdy nepovedal, že ju ľúbi.

Slnko ďalej zapadalo, jeho sýta žiara sa rýchlo rozpúšťala v hmlistom šere súmraku. Charlotte stiahlo hrdlo, zachveli sa jej nozdry. Už si nebola taká istá, či sa jej podarí skryť emócie. S každou prejdenou sekundou sa len odďaľovalo nevyhnutné, pociťovala čoraz väčšiu úzkosť.

Ak by ju v tej chvíli o to požiadal čo i len náznakom, sľúbila by mu, že naňho počká. Jej srdce prahlo po tom, aby vyslovil niečo, čo by potvrdilo city, ktorými bola presiaknutá každá jej myšlienka.

Váhala, poskytovala mu čas, aby sa vyjadril.

Lenže on to neurobil.

A tak sa po chvíli ticha načiahla a vyhladila mu zlaté strapce na náplečníku karmínového kabátca. „Mali by ste už ísť. Strýko vás bude čakať, všetci sa budú lúčiť. Ak sa nepoponáhľate, budete im chýbať.“ Podarilo sa jej slabučko sa usmiať. „Som si istá, že moje ženské srdce nie je jediné, ktoré sa pri vašom odchode zlomí.“

On jej však úsmev neopätoval. Prižmúril modré oči, naklonil sa k nej a ju zaplavila vôňa prírody a kože. „Vaše srdce je jediné, o ktoré mám záujem.“

Dotyk jeho ruky na jej ramene bol ako oheň, nebezpečný, nespútaný.

Toto musí prestať.

Každý dotyk, dokonca aj každé slovo jej ešte viac su-
žuje už aj tak ubolené srdce. A pravda je, že žijú v roz-
dielnych svetoch. Aj keby Anthony neodišiel, nik by
nebral ohľad na to, čo chcú oni dvaja. Vzhľadom na
napätý vzťah medzi ich rodinami by bol akýkoľvek
úprimný zväzok nemožný. Jej otec a Anthonyho strýko
sú úhlavní nepriatelia. Obe rodiny by teda kategoricky
odmietli, aby sa Charlotte a Anthony zosobášili.

Keď sa vráti domov do Hollythorne Housu, môže sa
dosýta vyplakať. Môže – a určite to aj urobí – počúvnuť
svoje zlomené srdce a nariekať dovtedy, kým nebude
cítiť vôbec nič. Teraz však nedovolí, aby Anthonyho po-
sledný pohľad na ňu skazil plač.

„Dávajte si na seba pozor, Anthony Welbourne,“
šepla.

P

Anthony sa dlho díval na Charlottine tmavogaštanové
vlasý rozviate vetrom, na nežnú krivku jej drobného
nosa i na jej plné pery, ktoré tak dobre poznal.

Charlotte má pravdu. Mal by sa vrátiť do strýkovho
domu.

Keď bude predlžovať lúčenie, muky tým nezmierni.

Jeho čizmy však väznili skalnatý terén, zdali sa mu
ťažké, akoby prikované k zemi. Ako keby ho samotné
vresoviská držali v zajatí a nástojili na tom, aby niečo
povedal.

Zápasil so slovami vyznania a obdivu, už-už sa mu
drali na pery.

Nemôže predsa odísť bez toho, aby jej povedal, ako
veľmi ju má rád! Ak by predtým čo i len tušil, že nejaká
žena by naňho takto vplývala, nikdy by neuvažoval
o vojenskej profesii. Dokonca by sa možno uspokojil

s prácou v strýkovom mlyne. No stal sa dôstojníkom, vydal sa po ceste, ktorá sa už nedá zmeniť.

Okrem toho sa vynorila ďalšia pravda, ktorú treba vziať do úvahy, pretože je rovnako nástojčivá, takisto presvedčivá. Aj keby bol voľný a bez záväzkov, Charlottin otec by jej zakázal dať sa dohromady s mužom, ktorý nosí priezvisko Welbourne, nehovoriac o tom, že na spoločenskom rebríčku stojí oveľa nižšie než ona.

Napriek rozdielom mu však bola kotvou počas prechodného obdobia, keď sa po devätnástich rokoch menil z oddaného synovca a robotníka v mlyne na vojaka. Od prvej chvíle, keď ju uzrel, ako sa s rozpalenými lícami a rozstrapatenými vlasmi pasuje s poníkom a stojí čo stojí chce dosiahnuť svoje, vedel, že mu prenikne do skrytých, rozcitlivených útrob srdca. A tam ju nosí do dnešného dňa.

Charlottin otec za posledné mesiace veľa cestoval, nezdržiaval sa doma. V tých časoch pre ňu nebolo ťažké tráviť večery s Anthonym, keďže si jej neschopná gardedáma neplnila povinnosti tak, ako mala. Počas tých vzácných chvíľ ho Charlotte vyzývala aj povzbudzovala, dovolila mu, aby bol sám sebou v prostredí, ktoré nebude brániť jeho plánom do budúcnosti.

A tak sa zo vzťahu, ktorý sa začal zo zvedavosti ako pobláznenie zmyslov, stala tá najdôležitejšia a najvýznamnejšia súčasť jeho života. Napriek tomu, aj keď sa všetko zdalo ideálne, nedokázal vyjadriť skutočnú city. A teraz, tesne pred odchodom, by sa mu vyznanie lásky k Charlotte zdalo ako číre sebeckto, keď sa možno z vojny v Amerike nikdy nevráti. A keby aj prišiel naspäť, ak by ju požiadal, aby naňho čakala, spôsobil by rozvrat v rodine. A skutočnosť, že tie slová túži vyrieť, ešte neznamená, že by to bolo múdre.

Chvil'ka ticha uplynula. Charlotte sa roztriasla brada a na výrazné lícne kosti jej vystúpila červeň.

Každý sval tela ho bolel, čo sa chcel načiahnuť a utešiť ju, ale odolal. Nebolo by správne, dokonca by bolo azda až kruté, ak by jej dával plané nádeje, keďže ich vzťah sa musí skončiť.

A tak sa radšej nahol dopredu, slastne vdýchol jej levandul'ovú vôňu a pritisol si pery na jej čelo. „Zbohom, najdrahšia Charlotte.“

Zvrtol sa bez toho, aby sa na ňu pozrel.

Prinútil sa urobiť krok a potom ďalší.

Charlotte naňho nezavolala.

Nezastavila ho.

Časom sa možno jeho srdce zahojí. Musí však priznať, že sa môže premeniť na kameň.

Bez ohľadu na to Charlottin život pôjde ďalej.

1

Panstvo Wolden House, Leeds, Yorkshire
október 1817

Roland Prior to tentoraz prehnal, čo je neprijateľné.

Charlotte vrela krv v žilách a poháňala ju, keď kráčala po honosnej chodbe prvého podlažia k širokému hlavnému schodisku Wolden Housu. S každým prejdovým krokom si pripravovala, čo povie. Očakávala, že Roland jej to nedaruje. Ona mu to však odôvodní ráznejšie!

Za normálnych okolností by hádka s Rolandom veci iba zhoršila. Ak išlo o ich synčeka, Roland chcel o všetkom rozhodovať sám. Charlotte sa však pred niekoľkými minútami dozvedela, že jej manžel zamýšľal poslať Henryho na šesť mesiacov k svojmu bratovi, kým on bude cestovať po Európe. Tvrdenie, že Henrymu bude lepšie u strýka, ju rozzúrilo. Ako si len Roland dovoľuje vziať jej synčeka – a je úplne jedno, na ako dlho! Aj keď Charlotte vedela, aké následky môže mať hádka s Rolandom Priorom, pre Henryho dobro bola rozhodnutá bojovať.

Keď schádzala po schodisku, podošvy jej mäkkých

črievičiek z kozľaciny na drevených stupňoch jemne ťukali.

Ignorovala kradmé pohľady, ktorými ju častoval lo-
kaj v livreji, a sústredila sa na ťažké dubové dvere na
konci chodby, vedúce do pracovne jej manžela. Zdvih-
la ruku a zaklopala na ne hánkami.

Odpoveď však nedostala.

To ju podráždilo, a tak zaklopala znova, tentoraz ráz-
nejšie.

No keď ani potom nedostala odpoveď, uchopila mo-
sadznú kľuku a skrútila ju, dodávajúc si odvahy nedať
sa, bojovať.

Keď otvorila dvere a vošla, zistila, že v pracovni nikto
nie je.

Zvraštila čelo. Na rošte kozuba silno plápolal nedáv-
no založený oheň, pracovný stôl bol posiaty papiermi
a listami. Okrem nich na ňom stál dopoly prázdny po-
hár koňaku. Ťažké závesy z tmavofialového zamatu boli
na oboch oblokochoch zatiahnuté, od sklených karáf, polo-
žených na stolíku pri stene, i od zrkadla v pozlátenom
ráme, zavesenom na stene oproti, sa odrážala žltkastá
žiara ohňa.

Charlotte podráždilo i sklamalo, že si v tej chvíli ne-
môže ulaviť hádkou a tak sa zbaviť frustrácie. Zvrtla sa
na odchod, ale v tej chvíli zbadala na dlážke špičku vy-
leštenej čiernej čizmy.

Keďže ležala na zemi v čudnom uhle, krv v žilách jej
prestala vrieť a namiesto toho pocítila na ramenách hu-
siu kožu.

Pomaly, krôčik po krôčiku podišla o kúsok bližšie, až
dovidela za hranu stola. A tam, na perzskom koberci
pod oblokom, ležal Roland – na chrbte a v neprirodze-
nej polohe! Nehýbal sa, jednu ruku mal zasunutú pod

telom, navôkol ležali porozsýpané hárky papiera. Ľadovomodré oči mal dokorán, boli nehybné.

Charlotte prišlo zle. Skríkla, ruka jej vyletela k hrdlu.

Lokaj, ktorého stretla len pred chvíľou, vbehol dnu a pretlačil sa popri nej.

Nasledujúce udalosti sa zdali spomalené a zároveň zrýchlené.

Dnu vbiehalo služobníctvo.

Hlasy a tvary sa miešali, bol z toho príšerný mišmaš, plný hluku a vibrácií.

Hlavný sluha sa pretisol popri nej a klesol vedľa svojho pána.

Niektro roztiahol závesy a do miestnosti sa vlialo ranné svetlo, ostré, bezfarebné. Vtedy pocítila, ako sa jej okolo drieku ovinula niečia ruka a stiahla ju dozadu. Ženský hlas jej zašepkal, aby sa vzdialila, ale jej nohy sa odmietli pohnúť.

Roland Prior – obávaný, impozantný, rozdeľujúci ľudí na dva tábory, je mŕtvy!

Pred očami sa jej premietlo ich trojročné manželstvo: strach, nedôvera, jeho chladné slová i násilné prejavy zlosti.

Mal by ju zaplaviť smútok, keďže Roland prišiel o život, mala by žiaľiť.

No cítila len otupenie zmyslov – totálne, vysilujúce otupenie zmyslov.

Na čelo jej vystúpil chladný pot a zakaždým, keď sa nadýchla, akoby sa ocitla v plameňoch, ako keby vzduch, ktorý dýchala, umrel spolu s Rolandom. A vtedy si uvedomila, že jej neprekáža nedostatok lásky medzi ňou a jej manželom. Skutočnosť, že v ich vzťahu vládli hádky a nezhody, celkom stratila význam.

Jediné, na čom teraz záleží, je ich synček. Henry má

len sedem mesiacov a už sa stal dedičom bohatstva a majetku pochádzajúceho z podnikania. Niečo také je závažné predurčenie pre kohokoľvek, nehovoriac o nemluvňati! Aj keď sa Charlotte zbavila Rolanda, Henry – jej drahý, nevinný Henry – bude naďalej vtiahnutý do spleťitého labyrintu rodiny Priorovcov.

Odo dňa, keď sa narodil, sa Charlotte všemožne pokúšala chrániť ho. A keďže je teraz Roland mŕtvy, jej misia sa začína odznova. Radšej by dušu vypustila, než by mala sledovať, ako sa z jej milovaného synčeka stáva rovnako krutý človek, akým bol jeho otec. A tak sa musí postarať, aby k tomu nedošlo.

2

Warehouse District, Leeds, Yorkshire
október 1817

Anthony Welbourne uprene hľadel na tmavú postavu muža na konci aleje. Neodvážil sa pozrieť inam, aby ho v tmavej noci nestratil z dohľadu.

Jeho jediným cieľom je tohto zločincina zatknúť.

A nezbabre to.

Znenazdajky sa chlap strhol, akoby si odrazu uvedomil, že Anthony je tam, a dal sa na útek opačným smerom.

Anthony sa ako rana z dela rozbehol za ním po sporo osvetlenej nerovnej ceste. Cítil, ako mu v rukách a nohách pulzuje krv, ako sa mu pľúca plnia vzduchom. V tejto chvíli myslel len na jedno – na neochvejné odhodlanie dolapiť páchatela.

Do tváre mu šľahal dážď, klobúk so širokou strieškou mu odletel z hlavy. Pri každom prudkom, krátkom kroku mu čižmy hlasno pleskli o mokrú dlažbu ulice. Tí niekoľkí chlapi, ktorí sa tam v daždi ponevierali, cúvli, keď sa k nim blížili, a vrátili sa do alejí a ošarpaných domov. Nečakali veru, kým ich zbadajú alebo kým sa stanú súčasťou naháňačky.

No presne tento druh naháňačky dával Anthonyho životu zmysel.

Zrazu urobil páchatel' osudovú chybu, a to jedným nepatrným pohybom – obzrel sa ponad plece. To ho spomalilo a Anthony ho začal dobiehať.

Chlapík, od neho o dosť objemnejší, sa zvrtol doľava, chcel zmiznúť za rohom.

Anthony však pozbieral všetky sily, vymrštil sa, zdra-pol chlapa za kabát, obrátil ho a pritlačil o kamenný múr.

No páchatel' sa mu vytrhol a uštedril mu úder do sánky.

Anthony nechcel prehrať, a tak ho ramenom znova pritisol k múru. Keď si už bol istý, že má situáciu pod kontrolou, zhodil ho na zem a pritlačil váhou vlastného tela.

Dlho netrvalo a za nimi sa ozvali rýchle kroky ďalšieho strážnika. Spolu potom udýchaného páchatel'a premohli. Anthony mu zovrel jednu ruku, jeho kolega druhú, a tak ho odvedli na policajnú stanicu.

Keď už bol zločinec v žalári, Anthony sa zastavil v úrade Walsteadových strážnikov, aby zapísal čas i to, že dolapil páchatel'a. Už svitalo, na oblohe sa zjavili známe pásy dymovej sivej i hmlistý opar. Ešte aj teraz cítil v žilách príval energie, príval života, ako po každom úspešnom dolapení.

Prešiel si dlaňou po sánke, otvoril ústa a vzápätí ich zavrel, zisťujúc, čo mu spôsobila utržená rana. Napokon sa tým prestal trápiť. Ak nič iné, úder do sánky v ňom rozdúchal oheň. Je síce nemožné zbaviť sa podsvetia Leedsu a všetkých naničhodníkov, ktorí tam vyčínajú, ale dnes jedného zatkol. A ak žena, ktorú ten ničomník obťažoval, bude spávať pokojnejšie, potom Anthonyho námaha nevyšla nazmar.

Ak by bol prezieravý, vrátil by sa do prenajatej izby v penzióne a vyspal by sa, pretože nasledujúca noc bude nepochybne rovnako namáhavá. Bol však príliš vzrušený na to, aby si šiel ľahnúť. V hostinci U losa sa mal stretnúť so svojím priateľom a kolegom Timmonsom, tak ako bolo ich zvykom väčšinu rán po službe.

Kým kráčaľ po prebúdajúcej sa ulici, napravil si jasnomodrú pásku na rukáve a nevšimľal si, ako sa chlapi v hlúčku pri dverách do hostinca vyrovnali, keď sa k nim priblížil.

Lenže chlapi stíšili hlasy a vyrovnali sa nie kvôľi nemu, ale pre tú pásku.

Pás zaľírovomodrej vľny, ktorý nosil na rukáve, bol prvá vec, ktorú si na ňom ľudia všimli. Bolo to vonkajšie, viditeľné označenie jeho profesie – symbol, ktorý všetkým oznamoval, že je členom Walsteadových strážnikov, jednej z najpovestnejších súkromných nájomných skupín, ktoré zatýkajú zľodejov po celom Anglicku. Síce ich niektorí rešpektujú a iní sa ich boja, ale všetci ich poslanie chápu.

Anthony zastal pre dverami hostinca, aby zo seba striasol kvapky vody, ktoré sa mu zachytili na zimníku a čižmách. Nad jeho hlavou sa cez sivasté oblaky predieralo nevýrazné ranné svetlo, ktoré rušnej štvrťi Leedsu s názvom Warehouse District dodávalo melancholický nádych. Vo vzduchu sa vznášal večne prítomný čierny dym. Valil sa z komínov napriek dažďu, ktorý sa ho pokúšal rozptýľiť.

Anthony si prebehol prstami po vlhkých vlasoch, aby sa zbavil dažďovej vody, a obozretne sa pozrel doprava a potom doľava. Práve sa striedala zmena v textilnej továrni Priorovcov, muži, ženy a deti v rovnakých šedivých šatách sa náhlili hore-dolu, ich pridusené hla-

sy sa miešali s buchotom vratkých drevených vozov a s pokrikmi prievozníkov na neďalekej rieke. Na tejto ulici musí byť človek neustále v strehu – Anthony to zisťtil na vlastnej koži za dva a pol roka, čo sa vrátil z vojny.

Škripot starých pántov na dverách hostinca oznámil, že vošiel. Zákazníci, z ktorých niekoľkí mali na rukáve takú istú pásku ako on, šibli očami jeho smerom, no hneď nato pokračovali v dôverných rozhovoroch. Keď prešiel cez prah, do nosa mu udrela vôňa dymu z horiaceho dreva a aróma piva. Zažmurkal, aby si jeho oči privykli na mihotavé tieň a hustý dym, ktorý sa kúdoľil nad ohňom na širokom rošte kozuba. Ako očakával, Jonathan Timmons už sedel za rožným stolom. Klobúk so širokou strieškou mal stiahnutý hlboko do čela, v ruke zvieral cínovú holbu.

Keď k nemu Anthony podišiel, Timmons zdvihol zrak. „Čo ti to tak dlho trvalo? Už som si vravel, že neprídeš.“

Anthony si pritiahol drevenú stoličku oproti Timmonsovi a sadol si. „Musel som zaviesť istého chlapa na policajnú stanicu a potom sa zastaviť v úrade Walsteadových strážnikov.“

„A kde máš klobúk?“

„Stratil som ho. Znova.“ Anthony si pritiahol stoličku bližšie k stolu.

Timmons posunul druhú holbu smerom k nemu.

Anthony uchopil jej opotrebované ucho, celý nedomkavý, kedy mu priateľ porozpráva noviny. „A ty? Ako sa ti pozdával Bretton?“

Timmons sa posmešne zašklábil, lakťami sa oprel o nahrubo otesaný stôl a zdvihol zmrzačenú ľavú ruku, vystavujúc svetlu na obdiv znetvorený palec a jediný prst, ktorý mu ostal. „Strážnik Bretton povedal, že síce